

Bánffyuhunyadi lányok.

nemcsak a jó lélek, hanem a jó test is pompásan érezte magát.

Nyári időben, délutánonként, örökké kijártak ide a tisztelendő férfiak. Először falatoztak, aztán iddogáltak, a többi idejüket pedig termékeny beszélgetésekkel töltötték.

Csendes, túlzás nélküli szép élet folyt a „Jó lélek”-ben.

Aztán úgy járt ez is, mint anynyi sok más vagyionuk és nyugalmunknak más kiszépitett kertjei: elvétetett.

A szőlőföldeket darabokra szaggatták és felosztották. A kedves gyümölcsövek eltűntek s már a venyigék is földdé lettek. Maga a kert mindegyre rongyosodik és így éli napjait. Konokul és duzzogva fekszik és semmiképpen nem igyekszik ápolni önmagát, mert a régi világban megszokta, hogy más ápolja őt.

A „Jó lélek” cégére sincs már rajta, hanem „Gredina Motilor”-

nak hívják, vagyis mócok kertjének.

Keményen, kurucosan hangzik.

Pedig csendes, nyugalom után epedő este van. A környék fáradtan ül; teste tollas a gondoktól és reménységének a lyukai be vannak tömve. Sem kutya nem ugat, sem béka nem kuruttyol. S dugába dőlt még az a régi jó szokás is, hogy a bagoly jelezze a halált.

Még jó, hogy itt van ez a „Mócok kertje”, mert különben semmi sem cáfolná meg ezt a sivár telepét. Ez azonban nemcsak megcáfolja, hanem ki is húzza a végelgyengülés gyanujából. Már a bejáratnál két agyondiszított lámpa ég. A színes papirok léhán szorongatják és terelik a fényt, mely inkább az estéli pillanckokat gabajítja, mint világít. A kaputól jobbra és balra napraforgók lesnek ki a kerítés felett az útra. Nagy lapos és aranyos arccal azon mulatnak a gyér vilá-

